

En lyrisk stafett

I denne lyriske stafetten vil vi at kolleger skal dele stemninger, tanker og assosiasjoner rundt et dikt som har betydd noe for dem, enten i arbeidet eller i livet ellers. Den som skriver får i oppdrag å utfordre en etterfølger. Slik kan mange kolleger få anledning til å ytre seg i lyrikkspalten. Velkommen og lykke til!

Tove Rutle – lagleder

Jeg kom til Norge fra Sri Lanka som asylsøker i 1996, 24 år gammel. De fleste nordmenn har sikkert hørt om den lange krigen som foregikk på Sri Lanka mellom de tamilske tigrene og regjeringssoldater. Tamilene er en minoritet på Sri Lanka og undertrykkelse av tamiler har ført i mange år etter at de britiske koloniherrne forlot Sri Lanka, eller Ceylon, i 1948.

Jeg var så heldig å få gratis norskopplæring på Rosenhoff voksenopplæringscenter. Der oppdaget jeg nøkkelen til et skattekammer, nemlig norsk litteratur. Jeg ble så fascinert av Norges historie. Min lærer het Lisa. (Alle brukte fornavn på lærerne her i Norge. Det var nytt for meg). Hun var en fantastisk lærer og ga oss ofte nye bøker. Hun introduserte meg for Wergeland, og det var kjærlighet ved første blick! Jeg husker jeg fikk tårer i øyne da hun leste «Til min Gyldenlak» for oss.

Kanskje så jeg paralleller mellom han og meg. Han var en frihetskjemper, akkurat som tamilene hjemme. Han var også en svært original og bredt orientert tenker. Jeg ble så imponert av at han i «Normandens Katechisme» nevnte afrikanere på en god måte i en tid da de fleste bare tenkte på dem som slaver. «Jeg troer, at han, skjøndt sort som Fanden, Min Broder er som hver en Anden», skrev Wergeland i 1845! Han var også positiv til ekteskap mellom folk med forskjellig religion og syntes ikke spørsmålet om hvilken tro barna da skulle oppdras i var særlig vanskelig: «Jeg tænker de enes selv derom bedst. Den Gudfrygtigste af dem fanger nok flest». Jeg er selv produkt av et blandingsekteskap mellom muslim og hindu, og jeg og moret meg over dette.

Under er et av mine favorittdikt. Det passer ypperlig siden det snart er vår.

Jeg tillater meg å utfordre kollega Einar Engtrø!

*Vennlig hilsen
Kathy Ainul M. Møen*

Til Foraaret

O Foraar! Foraar! Red mig!
Ingen har elsket dig ømmere end jeg.

Dit første Græs er mig meer værd end en Smaragd.
Jeg kalder dine Anemoner Aarets Pryd,
Skjøndt jeg nok veed, at Roserne ville komme.

Ofteslyngede de Fyrige sig efter mig.
Det var som at være elsket af Prinsesser.
Men jeg flygtede: Anemonen, Foraarets Datter, havde min Tro.

O vidn da, Anemone, som jeg fyrigen har knælet for!
Vidner, foragtede Løvetand og Leerfivel,
at jeg har agtete deer meer end Guld, fordi I ere Foraarets Børn!

Vidn, Svale, at jeg gjorde Gjæstebud for dig som for et
hjemkommet fortabt Barn, fordi du var Foraarets Sendebud.

Søg disse Skyers Herre og bed, at de ikke længer maae ryste Naale
ned i mit Bryst fra deres kolde blaaAabninger.

Vidn, gamle Træ, hvem jeg har dyrket som en Guddom.
Og hvis Knopper jeg hvert Foraar har talt ivrigere end Perler!

Vidn Du, som jeg saa ofte har omfavnet
med en Sønnesønssøns Ærbødighed for sin Oldefader.

Ah ja, hvor tidt har jeg ikke ønsket at være en ung Løn
Af din udødelige Rod og at blande min Krone med din!

Ja, Gamle, vidn for mig! Du vil blive troet.
Du er jo ærværdig som en Patriark.

Bed for mig, skal jeg øse Viin paa dine Rødder og læge dine Ar med Kys.

Din Krone maa alt være i sit fagreste Lysgrønt,
Dine Blade alt suse derude.

O Foraar! Den Gamle raaber for mig, skjøndt han er hæs.
Han rækker sine Arme mod Himlen, og Anemonerne,
dine blaaøiedeBørn, knæle og bede at du skal
redde mig-mig, der elsker dig saa ømt.